

[Erik Eriksen.]

den økonomiske udvikling. Jeg må vel også føje til, at jeg i det store og hele her har fulgt de samme grundsynspunkter, som den højtærede økonomiminister har gjort gældende — helt på linje. Jeg har dog ikke som den højtærede minister ment mig beføjet til her i tinget at give den amerikanske regering en skarp påmindelse om at bringe konjunkturedgangen til ophør; det skete i øvrigt på et tidspunkt, da opgangen var begyndt i Amerika. Det er kun noget, jeg nævner, men jeg er ked af det, hvis jeg måske i for høj grad har forladt mig på ministerens sagkundskab; jeg kan tilføje, at det behøver ikke at gentage sig.

Jeg forstår af talrige udtalelser af regeringsmedlemmer, at der hersker stor enighed inden for regeringen. Det er nu ikke helt det, vi andre har indtryk af — jeg kan se, at den ærede ordfører for retsforbundet smiler anerkendende op til mine betragtninger — det er altså ikke helt det, vi andre har indtryk af. For mig at se er forholdet nærmest det, at først efter lange og trange regeringsforhandlinger opnås der enighed om et beskedent mindstemål. Derefter skal regeringsforslagene presses igennem på den kortest mulige tid, og samarbejdsvilkårene inden for regeringen medfører, at der ikke bliver nogen realitetsforhandling med oppositionen.

Jeg har allerede nævnt forsvarsforslaget, hvor det tilsyneladende var meningen, at det i løbet af et par måneder skulle gennemføres, efter at regeringen havde brugt et par år til at nå til enighed om sit mindste fællesmål. Jeg kan også nævne boliglovgivningen, som langt fra løser vort boligproblem, eller omlægningen af de kommunale skatter. Det står efterhånden klart, at en egentlig skattereform vil blive henskudt til en senere regering. Problemerne omkring arbejdskraftens bevægelighed er stadig lige uløste; med den nuværende overbeskæftigelse ser vi tydeligt, hvorledes der kan dannes flaskehalse forskellige steder i produktionen, medens der samtidig råder arbejdsløshed på andre områder.

Regeringen har heller ikke taget noget skridt til en samordning af bestræbelserne for at lette Danmarks indtræden i et europæisk stormarked. Det er nu et års tid siden, at varedirektoratets såkaldte chok-

rapport forelå, men der savnes stadig en tilkendegivelse af, hvilke politiske og økonomiske slutninger regeringen drager heraf.

Det er naturligt, at det er den socialdemokratiske fløj af regeringen, der er dominerende. Jeg ved ikke, om de radikale medlemmer af regeringen føler, at de har fået valuta for pengene. Det er måske også lidt mindre væsentligt for dem, for de er jo vant til at støtte socialdemokratiet også i dets bestræbelser for at udbygge formynderstaten. Under den nuværende regering har de tilsyneladende kun fået vederlag gennem deres indflydelse på forsvarslovgivningen, en indflydelse, de i nogle år har måttet savne.

Hvad retsforbundet angår, skulle man tro, at det var den rene begrædelighed. Den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke siger, at det ikke er nogen liberaliseringsregering, han er en slags medlem af, og det er så sandt, som det er sagt. Men hvad er det da? Kan den højtærede minister stadig opretholde troen på, at det er en grundskyldsregering?

Hidtil har man kunnet konstatere, at retsforbundet praktisk taget punkt for punkt er gået imod den politik, partiet havde før valget. Såvel retsforbundet som det radikale parti er altid tidligere gået hårdt imod f. eks. bygningsskatter. Alligevel har de to partier været med til en forhøjelse af ejendomsskylden på henved 80 mill. kr.

Jeg må have lov til at sige et par ord mere om retsforbundet og beder om den højtærede formands tilladelse til et citat; inden jeg slutter. Retsforbundet skrev de kendte ord i sin valgavis:

„Afgifterne skal væk. Afgifterne er også tårnhøje, men De ser dem ikke på den daglige indkøbstur. Enhver tekstilvare: drøgebukser — den ny forårsdragt — kjolen til pigen — koster en fjerdedel mere end nødvendigt, fordi De også skal betale afgift og told.“

Ja, sådan hed det altså for 2 år siden. Det er måske ikke rigtig galant at minde om det her omkring fødselsdagen, men afgifterne er jo ikke nedsat. De er tværtimod steget kolossalt i denne regerings tid.

Tekstilafgiften indførtes for at klare en valutakrise, som opstod under den forrige socialdemokratiske regering. De to små re-